

begivenhed, som rejste hele adressebevægelsen, var ret betegnende. I et arresthus hendsad 2 brødre, hvoraf den ene havde efterskrevet et navn paa en veksler, den anden ved høj lys dag forsøgt voldtægt først mod en Pige saa mod en Kone, han mødte paa vejen, og opført sig saa dyrisk, at det ikke lader sig beskrive. Den som havde efterskrevet navnet, fik et års forbedringshus, voldtægtsforbryderen — otte maaneder! Otte maaneder efter kom han tilbage og kunde nu igen drikke sig en ordentlig rus, saa at han mod en ringe straf kunde begaa den rædselsfuldeste af alle forbrydelser. —

Skønt ingen dåd i verden vel kunde manes saaledes til hævn og vække et saa uudslekteligt had som voldtægt, er det dog ikke hævn, vi kvinder kræver, men vi kræver, at gerningsmanden bliver gjort uskadelig. Kan det ikke ske paa anden måde, må han spærres inde, indtil den abnormitet hos ham er hævet.

Men denne garanti synes vi ikke, vi får igennem pryglestraffen. — Den kan maaske være meget praktisk for bøller, men lader man voldtægtsforbrydere slippe løs, hindrer pryglene ham neppe i at begaa den samme forbrydelse igen. Og det er jo ikke hævn, vi ønsker, men at saadanne dyr i menneskeskikkelse gøres uskadelige. Pryglestraffen tiltaler os ikke, da vi frygter for, at den vil virke forrående både på den, der udøver den, og på den, den udøves på, og vi desuden ikke tror, at den kan virke tiltrækkelig tæmmende til at hindre forbrydelsens gentagelse. Vi ønsker:

at voldtægt og forsøg på voldtægt straffes lige strængt,

at det ikke betragtes som formildende omstændighed, at kvinden ikke er uberygtet, når det ikke kan bevises, at hun selv var medskyldig, og

at beruselse ikke betragtes som formildende omstændighed.

Dette var, hvad de Kvinder ønskede, som rejste adressebevægelsen. Kan vi ikke opnaa dette, så må man hellere, forat råde bod på en øjeblikkelig nødstilstand, prøve om pryglestraffen ikke i de 5 år, for hvilke loven skal gælde, kunde virke afskrækkende, men vi bør derfor ikke glemme, at spørgsmålet dermed ikke er løst, men venter paa gennemgribende, alvorlig behandling, hvor der ikke tænkes mest på at beskytte forbryderen, men hvor lovgiverne er dybt gennemtrængte af, at det gælder om at beskytte først og fremmest værgeløse børn og dernæst den halvdelen af landets borgere, som fattes man-

dens fysiske kraft, men som derfor alligevel bør kunne færdes frit paa alfar vej i et land, hvor der ikke er krigstilstand. Der blev sagt i tinget, da talen var om forbryderen, som skulde straffes: „At han er bleven prygllet offentlig, at han har måttet klæde sig af og lægge ryg til og tåle disse ærekrænkende slag, vil hvile på hans Sind ligetil hans dødsdag, ti det glemmer en mand aldrig“. Man er ligeved at tro, mens man læser dette, at det er den i sit inderste væsen på det dybeste krænkede kvinde, der vækker disse blide følelser, men nej! det er den mand, som øvede skændselsdåden mod hende, der er tale om, og som — hvad man end vil sige om midlets art og hensigtsmæssighed — tilfulde har fortjent sin straf, ja, aldrig kan sone den forbrydelse, han har begaaet.

Men vi kvinder må minde mændene om, at deres første pligt som lovgivere er at værne den halvdel af landets borgere, som de endnu ikke har givet midler i hænde til selv at bygge love op til sit eget værn.

A. Stampe-Feddersen.

Kommunal Valgret.

Dersom Danmarks kvinder i år skulde opnå kommunale valgret, vil vi derved ikke komme forud for ret mange civiliserte landes kvinder. Ikke blot i nogle af de Nordamerikanske Fristater, men rundt om i Evropa, i „Halvasien“ og i Helastralien har kvinderne opnået politiske og borgerlige rettigheder, der stiller dem helt eller delvis på lige fod med deres landes mænd.

Hvis imidlertid det forslag til lov om kommunal valg, som indenrigsministeren i år har forelagt rigsdagen, skulde blive vedtaget af landstinget i den skikkelse, hvori folketinget vedtog det, kan vi endda have Grund til at være glade. I lovforslagets § 1 staar der nemlig: „Valgret til borgerrepræsentantskabet i København, til byrådene og Ligningskommissionerne i Købstæderne samt til sogneraadene på landet tilkommer enhver uberygtet mand og kvinde, som har — — — svaret direkte skat — — — medmindre vedkommende b) er ude af rådighed over sit bo.“ Endvidere staar der: „Naar en ægteemand som familieoverhoved har svaret direkte skat til kommunen af ægteparrets fælles eller af hustruens særlige midler, betragtes de bægge som skatteydere. Mandens rådighed over fællesboet bringer ikke hustruen